

Szántó Ervin Kedvezményes Igazolványa

Ez édesapámnak a kedvezményes igazolványa, mégpedig sportuszodai belépő Budapesten. 1940. január elsején volt kiadva, a Nemzeti Sportuszodába érvényes belépő. Itt megvan az, hogy reggel nyolctól este nyolcig lehet használni a belépőt. A Rákóczi út 51. szám alatt adták ki. Telefonszám van. Több mint valószínű, hogy ez több[fajta] igazolványt kiadó cég lehetett, mert nemcsak uszodai igazolványt igazol, hanem színházbérlet is volt.

Apám 1941-ben hol Marosvásárhelyen volt, hol Budapesten volt. 1940. január elsején Erdély még nem volt visszacsatolva Magyarországhoz. Tehát ő mint magyar állampolgár akkor még járt Pestre. 1941-ben került aztán Marosvásárhelyre.

1940-ben, mikor jött a bécsi döntés [lásd: második bécsi döntés], akkor aki magyar állampolgár volt, mint apu, azt a románok kitoloncolták -- kötelezően Marosvásárhelyre kellett jöjjön. Apu akkor visszajött ide, a nővéréhez. Mi viszont román állampolgárok voltunk, mert Romániában születtünk: anyu, nagymama, nagytata és a két gyerek. Minket viszont nem fogadott be Magyarország mint román állampolgárokat, és így maradtunk mi meg. Mert 1940-ben annyi volt csupán az akkori román törvény [lásd: zsidótörvények Romániában], hogy központi helyekre, úgymond "lágerbe" terelték a zsidókat, gettószerűen. Tehát falun nem élhettek, Gyulafehérvár teljes környékét -- elkezdve Enyedtől fel, egészen Alvinc, Felvinc, Tövis, nem tudom még, milyen falvak vannak ott -- begettóztatták Gyulafehérvárra [lásd még: a holokauszt Romániában]. Mi Gyulafehérvárra kerültünk 1941-től, egészen, amíg bejöttek az oroszok. Akkor apu már itt volt [Maros]Vásárhelyen, ő még Tövisről ment el. Nekünk, gyerekeknek simán megmondták, hogy apu muszáj idejöjjön, merthogy magyar állampolgár, s mi ott kell maradjunk, mert román állampolgárok vagyunk. És többször kérelmeztük, hogy a magyarok engedjenek be, apu nem akart jönni Romániába. A család át akart költözni családegyesítés címen, de szerencsére a románok nem engedtek ki, a magyarok nem engedtek be, mert ha véletlenül beengednek, akkor Auschwitzban elpusztultunk volna. Mert nem voltunk akkorák még, hogy munkabírók lehettünk volna.

Apuval levelezésen kívül sehogy nem tartottuk a kapcsolatot. Még a hangját se hallottuk négy évig. Postai úton történt a levelezés. De valaki utazhatott is, mert talán rémlik, hogy néha-néha küldött valamit apu. Csomagot mintha, de ebben sem vagyok biztos. Inkább az volt, hogy csak levelezés volt.